

7. neděle velikonočního období – 1. června 2014

čtení: J 16,7-15

kázání:

„Obrat' nás, Hospodine, k sobě, a my se k tobě navrátíme.“ (Pl 5,21) Přemáhej naší slabost, povzbuzuj nás v dobrém, abychom byli stále více tvoji, abychom dozrávali do plnosti víry.

Ř 8,26-28

Připadali jste si někdy osamělí? Nejspíš každý z nás, sestry a bratři, ten pocit zažil. Někdy je při tom člověk opravdu sám. Ale osamělý, osamocený se může také cítit uprostřed davu. To když něčemu nerozumím, nedokážu se s okolím ztotožnit, nemohu s ostatními prožívat to, co prožívají druzí. I tak může být člověk sám. Protože se třeba právě s někým rozloučil.

Osamění není nic příjemného. Jsem-li sám, pak mě to svým způsobem oslabuje. Nenám se o koho opřít, s kým se poradit. Vtírají se otázky, zda to či ono zvládnu, zda na to stačí mé síly. Osamocenost oslabuje. Už předem ubírá sil, dopředu nám svazuje ruce.

A právě osamocenost je nejspíš to, co prožívají učedníci poté, co se rozloučili s Ježíšem. V krátkém čase už podruhé. Prvně když jej pochovali. Pak ale došlo k nečekanému setkání se Vzkříšením. Teď ale i tato doba skončila, po čtyřiceti dnech Ježíš vstoupil na nebesa, to jsme si připomínali ve čtvrtek. A jeho učedníci zůstali na zemi. Sami. Po rozloučení nastalo odloučení.

Ježíš není tak bezprostředně nablízku, že by jej šlo vidět a přímo s ním mluvit. Nelze k němu někoho poslat: „Běž a zeptej se ho.“ Námitkám proti víře, např. proti víře ve vzkříšení, nelze čelit odkazem na Ježíše chodícího i dnes kdesi po naší zemi. Z tohoto pohledu jsme jako jeho učedníci osamocení.

A být sám, jak nám zkušenost potvrzuje, to není nic moc. Oslabuje nás to, svazuje, činí nás to úplně „nemožnými“.

Právě to je situace, kterou si jako Ježíšovi učedníci, jako církve připomínáme v úplném závěru velikonočního období. Ježíš vstoupil na nebesa, my zůstáváme zde na zemi. Ale právě i v této chvíli osamění smíme od Pána něco očekávat a vyhlížet. Smíme vyhlížet to, o čem svědčí apoštol Pavel v listu Římanům: Vyhlížíme přícházení Ducha, který přichází na pomoc naší slabosti. Očekáváme Boží Ducha-přítomnost, to, že nám bude ve svém Duchu nablízku.

Toho Ducha Ježíš svým učedníkům zaslíbil, že jim jej pošle od Otce. A my jsme nyní v čase, který nám připomíná, jak učedníci čekali na příchod zaslíbeného. Má to svůj význam pro nás. I my někdy v životě pocítíme osamocenost, zdá se nám, jakoby na nás Bůh zapomněl, nechal nás napospas. A čekáme, kdy to skončí, kdy přijde nějaký mocný impuls, vyhlížíme příchod něčeho nového. Jako jednotlivci, ale i jako církve. Stojí za to se na tohle čekání a vyhlížení upamatovávat, protože to není něco, co by se nás netýkalo.

Od apoštola Pavla pak smíme slyšet, že se pomoc Ducha odehrává v tom, že se za nás přimlouvá. A ono to trošku vypadá jako kruh: Ten, který zkoumá srdce, tedy Bůh, ví, za co se Duch přimlouvá, protože Duch se přimlouvá podle Boží vůle. Jenže v tom jsou ukryta dvě nesmírně důležitá ujištění:

Za prvé ujištění, že Bůh o nás ví. Protože se sám u sebe za nás v Duchu svatém přimlouvá. On si nás sám připomíná. I kdyby nás okolnosti tlačily sebevíc k přesvědčení, že na nás Bůh zapomněl, není tomu tak. A i kdybychom my sami se přestali u Boha za sebe navzájem přimlouvát, nejsme bez přimlouve. Sám Bůh se jím u sebe stává. Za nás. Za nás prosí, nás si klade na srdce, staví si nás před oči, nesejdeme mu z mysli, neboť si neustále obnovuje a oživuje ty naše životní případy a peripetie ve svém vědomí. Nedejte se zviklat v té jistotě, že Pánu Bohu se nikdo neztratí a že o vás ví. I kdybyste si připadali sebevíc osamělí, on vás neopouští, ale stále pamatuje. Na každého, na všechny. Na tento sbor, na vás, kdo do něj patříte.

A to druhé ujištění je také nesmírně podstatné. On se přimlouvá podle Boží vůle. V souladu s tou nejvyšší a vždy rozhodující vůlí. My jí nemusíme chápat ani rozumět, můžeme se ptát: „Proč a jak?“ Ale v pevném přesvědčení, že je to ta nejlepší vůle, se na ní přesto smíme spolehnout. V souladu s ní jsme Bohem Bohu připomínáni. Je to o mnoho lepší, než když se připomínáme my

sami. My se totiž často připomínáme pouze v souladu se svojí vlastní vůlí. Tím Boha bombardujeme. Prosbami, jak my to chceme. Představami, jak by to mělo být podle nás. Tím, jak to vidíme my. Bůh sám je naším přímělníkem u sebe sama podle své vlastní dobré vůle, ne podle té naší. Což je druhá důležitá jistota, kterou smíme mít a v níž smíme žít.

Kéž bychom toužili tohle přimlouvání Ducha za nás alespoň zaslechnout, abychom na Boží vůli měli nějaký podíl, abychom žili v souladu s ní, nevzpouzeli se a neprotivili se jí.

Nakonec Pavel napíše: „Všecko napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha.“ Všecko. Dokonce i to, když prožijeme osamocení, osamělost. I to, když se nám zdá, že jsme ponecháni sobě. (Ačkoli tomu tak není, ale my to nejednou tak prožíváme, i to může mít své klady, být k dobrému.)

Podobně jako je dobré, když rodiče nechají děti tu a tam, ale postupně čím dál víc dělat věci samotné, bez pomoci. To pomáhá dobrému. Pomáhá to rozvoji odpovědnosti, podporuje to dozrávání, správný vývoj, dospívání. Nemůžete ještě ve třiceti vodit synáčka či dcerunku za ručičku a všechno za ně dělat. Tak i my smíme díky Božímu přícházení právě v Duchu dozrávat a dospívat. Učíme se odpovědnosti, kterou před Bohem neseme. Což ostatně naznačuje i apoštolský opis pro Boha: „Ten, který zkoumá srdce.“ Učíme se nést svou odpovědnost.

A pak nás takto Bůh ještě učí tomu, abychom na něj spoléhali. Abychom se jemu s důvěrou odevzdali. Jsme ujišťováni o tom, že i když si připadáme sebevíc osamělí, nejsme. Protože on je s námi, on se nás nevzdal. A překvapivě v těch momentech osamění to smíme nejvíc a nejlíp poznat. Tak i nám jsou krize k dobrému. Otevírají nám, co bychom bez nich nepoznali, nepochopili, neprožili. A být ochuzeni o poznání Boží blízkosti, to by byla velká škoda.

Učíme se tak důvěře, že na něj se můžeme vždycky spolehnout, že on nás nikdy nezklame. Že naše volání: „Přijď“, nezůstává nevyslyšeno.

Amen